

отнесохъ; по заповѣдъ на юзбашията ранитѣ му привързахъ и сутрешта рано въ Ловечъ го откарахъ! . . .

— Хванахъ го, хванахъ го! казваше Ловечъ:

— Не е той! не е той! отговаряше овчарътъ.

Отъ силнитѣ болки на ухото, Левски ослушалъ, а отъ злоба къмъ *агата*, нарочно онѣмналъ . . . прѣдъ Ловчанскитѣ власти Левски като пѣнѣ мълчалъ, нищо никому не казалъ . . . Въ сѣщия день (28 Декемв) по заповѣдъ на търновския паша, съ пощенския дилижансъ овчарътъ въ Търново откарали; въ Севлиево, Габрово и Дръново ранитѣ му прѣвързвали! . . .

Въ широката зала на търновския конакъ *) овчарътъ въвели; пашата любезно го посрѣщналъ: поканилъ го да сѣдне на меко кресло, цигара му подалъ, кафе му заръчалъ, на съвѣтницитѣ си го прѣпоръчалъ и за здравето го попиталъ! . . . *Стефанаки Карагиозовъ* въ лицето на овчарътъ се веледалъ; на себе си, прѣдъ себе си казалъ: „той е! . . . Старо-Загорското попче, което съ кама извади изъ джеба ми 25 наполеона“! . . .

Любезнитѣ обноски на пашата и сладкитѣ думи на Стефанаки Карагиозовъ прѣдрасположили овчара на приятелска бѣсѣда. Овчарътъ казалъ:

— Азъ съмъ *Левски*, когото отъ два мѣсеца пасамъ правителството търси! . . .“

Търновскиятъ паша телеграфически обадилъ на Кючукъ-Сайдъ-паша приятната новина! . . . *Царскиятъ комисаръ* телеграфически заповѣдалъ подъ силенъ конвой да се испроводи отъ Търново въ София хванатия въ Какренското ханче овчаринъ.

Педесетъ конни стражари съпровождали *Кешинъ Изгвана*. Дилижансътъ хвърчалъ по „царското шосе“; на всѣка станция ранитѣ на Левски прѣмивали и прѣ-

*) На първото Велико Народно Събрание прѣдварителнитѣ съвѣщания въ сѣщата тая зала ставахъ.